

Open in app ↗

 Medium

Kvinnan, ljudet och grillen

Ett kåseri om makt, list och den eviga kampen mellan inredning och eld.

4 min read · Dec 17, 2025



FictionByGunnar

Follow



Share



More

Det började med högtalarna.

Sedan kom grillen.

Och till slut stod han där, i skuggan av ett orangeri som han själv byggt, medan kvinnan log och flyttade in.

Det här är berättelsen om hur männen förlorade vardagsrummet, vann grillen – och förlorade den också.



Det började på 1980-talet. Männen byggde högtalare stora som kylskåp. De vägde som cementblock och hade så mycket bas att porslinet skramlade i vitrinskåpen. Det var en tid då man kunde säga "lyssna på det här" och mena det bokstavligen.

Men någon gång under 1990-talet förlorade männen kriget. Inte på slagfältet, utan i vardagsrummet. Kvinnorna vann inredningen.

De förstod något männen inte begrep:

Det räcker inte att något låter bra, det måste se bra ut också.

De gamla stereoanläggningarna fick plockas bort, en efter en. "De är så... stora", sa hon. "Och vi kan inte ha några sladdar". Och så var det med det.

In kom små plastlådor som låtsas spela musik, medan männen fick nöja sig med att sucka och säga saker som "det låter helt okej" medan de visste i sina hjärtan att det inte gjorde det.

För att inte förlora förståndet byggde mannen en liten stuga på tomten. Där kunde han gömma sina riktiga högtalare och sin riktiga förstärkare, och låta sig själv vara lycklig i några timmar. En fristad för basgångar och distorsionsfria diskanttoner.

Men kvinnan såg förstås detta. Hon sa inget. Hon visste att han förr eller senare skulle behöva komma in igen. Det var kallt där ute.

Så när sommaren kom och mannen trodde sig ha hittat ett nytt territorium, grillen, log hon bara.

Men det såg inte han. Äntligen något han fick bestämma över! Grillen var hans rike. Hans eld, hans redskap, hans regler. Han skaffade en Weber med fler funktioner än en rymdkapsel. Han lärde sig tala om indirekt värme och reverse searing som om han var fysiker. Och viktigast av allt: här fick han slabba.

Men kvinnan väntade. Tålmodigt.

En dag sa hon:

"Älskling, ska vi inte bygga ett utekök?"

Han tänkte till direkt. Äntligen ett nytt projekt.

Här skulle muras, kaklas och planeras!

Hon ritade, han byggde. Hon valde material, han svor och bar. När det stod färdigt, med rinnande vatten, ny rostfri gasolgrill, och två meter arbetsbänk i kalksten från Omberg, log hon.

“Perfekt,” sa hon.

Sedan flyttade hon in.

Plötsligt stod där små krukor med färska örter, olivolja i snygga flaskor, en skål med havssalt och någon sorts italiensk gryta som absolut inte fick stå på grillen.

“Lägg inte tången där, den ska ligga *här*.”

Han stod still. Hans rike var förlorat, igen.

Men han gav sig inte.

Några veckor senare såg grannarna honom dra fram den gamla Webern ur garaget.

Han dammade av den, köpte en rotations-tillsats och monterade den med samma stolthet som en kirurg sätter ihop en pacemaker.

Sedan kutade han ner till butiken.

“Spädgris på extrapris idag – under 75 kr kilot!”

Om kultingarna var slut tog han hel kanin.

Här skulle grillas!

Och när även grillen till slut blev övertagen av marinader, dukar och regler, gjorde mannen det enda rimliga:

Han byggde en pizzaugn en bit bort.

Två ton tegel.

Vedeldad, förstås.

Här skulle gräddas pizza – utan ananas!

Det var hans manifest, hans sista fristad. Han rullade ut degen, strödde mjöl med precision, och stod där med ett glas whiskey i handen medan lågorna slickade innertaket av sten.

Grannarna kom förbi, nickade respektfullt.

Han var fortfarande *mannen med pizzaugnen*.

En stund till.

Men kvinnan såg det.

Hon sa inget, inte då.

Några veckor senare föreslog hon:

“Här borde vi ha ett orangeri, så vi kan äta inne även när det regnar.”

Han började skratta, men stoppade sig.

Hon menade allvar.

Och det var klart, ett orangeri vore ju trevligt. Bara ett litet.

Så han byggde det. Två ton glas, smidesdetaljer, små citronträd och en tillhörande pergola.

När det stod klart flyttade hon in igen.

Hon ställde dit bord, stolar, kuddar, lyktor och en liten högtalare som lät som en plåtburk.

“Vi kan ju spela lite musik medan vi äter,” sa hon.

Han sa inget.

Han gick i stället bort till sin stuga med högtalarna från 1980-talet, de som hon en gång förpassat ut dit.

Han satte på en LP-skiva.

Det var varmt, basen fyllde rummet, ljudet var perfekt.

Han log.

Och där någonstans, mellan ljuddöd och pizzaugn, mellan orangeri och spädgris, förstod mannen den eviga sanningen:

Kvinnans list är oändlig. Men tack och lov – så är kärleken det också.



Kåseri

Relationer

Humor

Kärlek



Follow

Written by FictionByGunnar

0 followers · 13 following

I write fiction and "fictionalized non-fiction" in Swedish or English. Just for fun. For different ages and purposes. Gunnar

No responses yet



Gunnar Östberg

What are your thoughts?

Recommended from Medium